

Sangerman. p. 114. ed. Bekker. Σφηκῶσαι, τὸ δῆσαι. Φρύνιχος Φοινίσσαις. Ex eadem fabula forsitan desumptum est quod habet idem Grammaticus p. 116. Ψέλια. τὰ τοῖς πήχεσιν. οὐ μόνον στρεπτά. Φρύνιχος. in quo id mirum videtur, Grammaticos, quos impugnat Antiatticista, docuisse istam vocem στρεπτά apud scriptores Atticos de *armillis* semper positam fuisse; quo nihil minus verum esse potest: ψέλια enim semper de *armillis*,
 v στρεπτά de *torquibus* usurpantur. Utrumque vero inter ornamenta Persica erat; unde verisimile fit Phrynichi locum ad Phoenissas referri debere. Xenoph. Anab. I. v. 8. de Persis; ἔνιοι δὲ καὶ στρεπτοὺς περὶ τῷ τραχήλῳ, καὶ ψέλια ἐπὶ τῶν χειρῶν—ἔχοντες. ibid. viii. 29. καὶ στρεπτὸν δὲ ἐφόρει, καὶ ψέλια, καὶ τὰ ἄλλα, ὥσπερ οἱ ἄριστοι τῶν Περσῶν. cf. I. iii. 27. Adrianus Tyrius Excerpt. Graec. Sophist. ac Rhet. p. 250. ψελίοις μὲν τὰς χεῖρας, στρεπτοῖς δὲ τοὺς τραχήλους κεκοσμημένοι. Unde Herodotus Persas vocat ἄνδρας στρεπτοφόρους τε καὶ ψελιοφόρους. VIII. 113. Vid. Aelian. V. H. I. 22.

Hujus autem Phrynichi prae ceteris ἀντιδιδασκάλοις aemulus fuisse videtur Aeschylus, circa viginti annis minor; namque hi duo primi auctores tragoediae novae ac lugubris erant, argumento ejus ad fabulas et calamitates converso*; quod cum diserte affirmaverit Plutarchus, valde dubium videtur, num Pratinas, quocum Aeschylus contendisse narratur, ullas tragoedias, proprie sic dictas, docuerit, quidquid dicat Suidas, qui solus, ut opinor, Pratinae τραγωδίας memorat. Quin et verisimile est ne ipsum quidem Phrynichum heroica aut lugubria in fabulis suis tractasse, nisi ab Aeschylo edoctum. Namque Aeschylum hujusmodi dramata in

* Plutarch. Sympos. I. 1. Benth. Dissert. Phalar. p. 243.